

Ei hätää, minä näen kyllä sinut (Joh. 10:11-16)

Saarna vanhemmanväen kirkkopyhässä 10.4.2016

Tämän ajan nuoret eivät tiedä mitä on paimenena oleminen, mutta ei siitä niin kovin kauan aikaa ole, kun monet lapset ja nuoret sitä tehtävää hoitivat ihan säännöllisesti. Laitumet saattoivat olla kaukana eikä niillä ollut rajattu aidoilla. Karjan perään piti siis oikeasti katsoa. Usein ne tuotiin illan suussa lypsylle ja silloin paimen vapautui tehtävästään. Etelämpänä, sanotaan nyt vaikka Galileassa, paimenen tehtävään toi oman haasteensa nopeasti laskeutuva pimeys. Suomessa kesäillat ovat valoisia, mutta galilealainen lammaspaimen saattoi tulla pimeän yllättämäksi. Pimeys ilman mitään valoa, ilman kuutamoa, on aivan totaalinen. Siinä sitä oli haastetta: miten pitää lauma koossa ja ohjata se oikeaan suuntaan. Olisiko jollain ollut öljyjyhtymä mukana? Enpä tiedä. Siinä täytyy paimenen kulkea keskellä laumaa ja puhua lampaille, että lauma tuntee hänen läsnäolonsa ja kokee olonsa turvalliseksi. Kaikki paimenet eivät kuitenkaan välittäneet laumastaan, työ oli nimittäin väheksytyä ja usein siihen palkattiin ihan vain kuka saatiin. Kun palkka oli huono, ei motivaatiokaan ollut korkealla.

Meillä perheen nuorimmaisen sänky siirrettiin toiseen huoneeseen ja sen jälkeen on opeteltu taas nukkumaan menemistä. Huoneessa on muutamia pieniä valaisimia, jotka ovat päällä, kun mennään sänkyyn. Kun yhden sammuttaa, kuuluu sängystä: 'Minä en näe mitään'. Näin siitä huolimatta, että huoneessa näkee vielä hyvin. Aina valoja vähentäessä kuuluu tuo sama moittiva kommentti: 'Minä en näe mitään.' Yhtenä iltana istuin siinä sängyn vieressä ja sammutin vähitellen valoja ja kuuntelin noita kommentteja. Vastasin: 'Ei hätää, minä näen kyllä sinut'. Ei se tainnut kyllä paljonkaan lohduttaa, ehkä hetkeksi hämmensi. Pieni mies rauhoittui vähitellen ja nukahti, kun minä häntä silittelin. Siinä pimeässä istuessani mietin, että ihmisen suhteessa maailmaan ja Jumalaan on jotain kovin samankaltaista.

Pieni mies ei halua olla hämärässä siksi, että haluaisi vielä leikkiä. Pimeä saattaa tuntua myös pelottavalta. Pimeydessä on yksinkertaisesti ikävintä se, että ei näe ympärilleen. Sama koskee myös meitä aikuisia. Me koemme olomme turvalliseksi tutussa paikassa, jossa näemme selvästi ympärillemme. Pimeys voi liittyä myös toisenlaiseen näkemiseen, joka liittyy huomiseen, ylihuomiseen, ensi viikkoon tai vaikka tulevaan kesään. Jos tulevaisuuteen liittyy epävarmuutta, on se hämärän peitossa tai pimeyden ympäröimä. Huomisen huolet koskien toimeentuloa tai terveyttä, masentuminen, läheisen sairastuminen, kuoleman todellisuus, ne vievät meidät hämärään tai jopa pimeyteen. Toivottomuuteen, sellaiseen tilanteeseen, että emme näe eteenpäin. Se kaikki on huolestuttavaa ja pelottavaa. Epävarmuudessa, pimeydessä olemme haavoittuvaisia.

Voimattomina, toivottomina rukoilemme Isää Jumalaa sanoen, auta minua, tarvitsen sinua, tarvitsen sinun apuasi. Olen heikko ja monien koettelemusten painama. En tiedä mitä huominen tuo tullessaan. En näe eteeni, en näe Sinua ja siksi olen toivoton. – Hän vastaa meille: 'Ei hätää, minä näen kyllä sinut'. Me emme ymmärrä tällaista vastausta, mitä se auttaa, että Isä Jumala näkee meidät. Eikö hän kuule ja ymmärrä hätäämme, mutta hän sanoo uudelleen: 'Ei hätää, minä näen kyllä sinut.' Kun paimen kulkee pimeässä kotia kohti laumansa kanssa, on lauma hänen varassaan. Nimittäin lampaille on kyllä laaja näkökenttä ja hyvä näkö, mutta ne eivät näe pimeässä. Pimeys saa lampaat levottomiksi ja turvattomiksi. Ne eivät siis näe pimeässä ja ovat muiden aistien varassa. Niillä onkin oikein hyvä kuulo. Vaaraa tai ei lampaat haluavat olla lähellä toisiaan. Ne eivät siis halua olla yksin, vaan niille on tärkeää olla osa laumaa.

Tämän päivän evankeliumitekstissä Jeesus sanoo: 'Minä olen Hyvä Paimen.' Paimen, joka rakastaa laumaansa. Hän on paimen, joka tekee kaikkensa laumansa hyväksi, siis meidän hyväksemme. Jeesus sanoi myös: 'Ne kuulevat minun ääneni, ja niin on oleva yksi lauma ja yksi paimen.'

Luettuani lampaista ja Hyvästä Paimenesta aloin miettiä millainen lammas itse ole Jeesuksen laumassa. Viihdynkö laumassa vai kuljenko mielummin vieressä hakien omaa tilaa? Minne katselen, katsonko Hyvää paimenta vai aivan jonnekin muualle? Entä mitä kuuntelen? Tämä maailma on monenlaista ääntä täynnä. On monenlaisia vääriä paimenia, jotka tavoittelevat omaa etuaan. - Entä jos koen turvattomuutta, entä jos huominen pelottaa. Valitanko vain sanoen: 'Minä en näe mitään', vai luotanko siihen, että Jeesus näkee minut, vaikka minä en näe häntä. Millainen lammas olenkaan Herrani laumassa.

Tie Jerikosta Jerusalemiin oli vilkas, sillä niin paikalliset kuin galilealaisetkin kulkivat tuota tietä. Jerikon ulkopuolella istui tien varressa Bartimaios niminen sokea mies. Koska hän ei pystynyt tekemään mitään työtä, hän istui tien varressa kerjäten. Siihen liittyi moninkertainen häpeä, sillä sokeuden ajateltiin johtuvan hänen omista tai hänen vanhempiansa synneistä. Niinpä hän istui tien vieressä toivoen, että joku osoittaisi hänelle laupeutta halveksunnan tai välinpitämättömyyden sijaan. Hän eli pimeydessä vailla toivoa paremmasta huomisesta.

Hän ei siis nähnyt, mutta sen sijaan hän kuunteli mitä ohikulkijat puhuivat. Hän oli kuullut kerrottavan galilealaisesta Jeesuksesta, ihmeellisestä miehestä. Kun Bartimaios kuuli, että Jeesus oli kulkemassa ohi, hän alkoi huutaa: 'Jeesus, Daavidin Poika, armahda minua!' Hänen käskettiin olla hiljaa, mutta hän huusi vain kovempaa. Tässä ollaan olennaisen äärellä. Bartimaios näki itsensä ja tilanteensa ja hän tiesi kuka voi auttaa. Ei hänellä ollut mitään mihin hän olisi voinut vedota. Hän vain huusi: 'Armahda minua.' Ja lopulta hän sai kuulla Jeesuksen, Hyvän Paimenen äänen. Niin Jeesus pysähtyi ja näki miehen.

Vanhan sanonnan mukaan tie taivaaseen on kaita tarkoittaen kapeaa. Saman asian voi tietenkin pukea sanoiksi toisellakin tavalla. Esimerkiksi niin, että tiellä taivaaseen kuljetaan pimeyden läpi. Sen läpi kuljetaan yhdessä Hyvän Paimenen kanssa. Hän itse on sanonut: 'Minä olen maailman valo, se joka seuraa minua ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valo.' Tästä huolimatta me saatamme kuitenkin kokea, että emme näe mitään, vaikka valoa on luvattu. Olemme epävarmoja suunnasta, johdattaako Hyvä Paimen minua? Lohdutuksemme on siinä, että Hän sanoo meille: 'Ei hätää, minä näen kyllä sinut'.